

דף מט.

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשר שני ונטע רבעי פ"ז ה"א

פירות הנלקחות בכסף מעשר שני אינן נפדין ברחוק מקום אלא אם כן נטמאו באב הטמאה אלא יעלו הן עצמן ויאכלו בירושלים:

הרמב"ם הל' מעשר שני ונטע רבעי פ"ז ה"ב

זה חומר בלקוח בכסף מעשר מפרות מעשר עצמן. ואם נטמא בולד הטמאה מדבריהם יפדו ויאכלו בירושלים:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' תמורה פ"ג ה"ח

כל התמורות שהיו בעלי מומין קבועין מתחלתן - הרי אלו יפדו ואינן יוצאין לחלין לכל דבר כדי שיהיו מתדין בגזזה ועבודה אחר פדיונן. שהקדשה חלה בתמורה על בעלת מום קבוע שנאמר 'או רע בטוב' ורע האמור כאן הוא בעל מום וכיוצא בו שאינו ראוי לקרבן ואף על פי כן כתוב בו 'יהיה קדש':

- א. כסף משנה: פירות הנלקחות בכסף מעשר שני וכו'. משנה פרק ג' דמעשר שני (משנה י'). ומ"ש אלא אם כן נטמאו. שם במשנה וכתנא קמא. ומה שחילק בין נטמאו באב הטמאה לנטמאו בולד הטמאה הטעם מבואר דכשאינו נטמא אלא מדבריהם מאחר דמדאורייתא טהור אינו נאכל בחוץ ומאחר שהוא טמא אע"פ שאינו אלא מדבריהם יפדה:
- ב. כסף משנה: כל התמורות שהיו בעלי מומין קבועין מתחלתן וכו'. משנה בסוף פרק שני דתמורה (דף ט"ז) חומר בתמורה מבקדשים שהקדושה חלה עליה בבעלת מום קבוע ואין יוצא וכו':

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ג ה"ו

כָּל קִרְבָּנוֹת בְּהֵמָה שִׁיקְרִיב הֵיחִיד ל בֵּין חוֹבָה בֵּין נְדָבָה
 סוּמָךְ עֲלִיָּהּ כְּשֶׁהָן חַיִּין. חוּץ מִן הַבְּכוֹר וְהַמְעֵשֶׂר
 וְהַפֶּסֶח. שְׁנָאֵמַר וְסוּמָךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ קִרְבָּנוֹ. מִפִּי
 הַשְּׂמוּעָה לְמָדוֹ שֶׁכָּל קִרְבָּן בְּמִשְׁמַע חוּץ מִפֶּסֶח וּבְכוֹר
 וּמְעֵשֶׂר:

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ה ה"ג

וּמַנִּין שְׂאִין שׁוֹחֲטִין קְדָשִׁי קְדָשִׁים אֶלָּא בַצָּפוֹן מ. שְׁהָרִי
 נֶאֱמַר בְּעוֹלָה וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יָרֵךְ הַמִּזְבֵּחַ צָפְנָה'

ל. כסף משנה: כל קרבנות בהמה שיקריב היחיד וכו' סומך עליהם כשהם חיים חוץ מן הבכור
 והמעשר והפסח וכו'. גם זה משנה שם (דף צ"ב):

מ. כסף משנה: ומ"ש ומנין שאין שוחטין קדשי קדשים אלא בצפון וכו' עד ישחטו את
 האשם. בר"פ איזהו מקומן (דף מ"ז ומ"ח). ויש לשאול למה הוצרך רבינו לכתוב וכשם
 שהחטאת נקראת קדש קדשים כך העולה שהרי בלאו הכי יש ראייה שנשחטה בצפון. וי"ל
 שלא הוצרך לכתוב כן אלא כדי שיצדק השם שכתב לנשחטין בצפון שהם קדשי קדשים:
 ומ"ש ושלמי צבור הוקשו לחטאת וכו'. בפרק איזהו מקומן (דף נ"ה) מקשה על ראייה זו וכי
 חטאת מהיכן למדה מעולה דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש אלא מדתני רב מרי
 על עולותיכם ועל זבחי שלמיכם מה עולה קדש קדשים אף זבחי שלמי ציבור קדשי קדשים
 מה עולה בצפון אף זבחי שלמי ציבור בצפון. ויש לתמוה למה הניח רבינו פסוק שהוקשו
 לעולה והביא פסוק שהוקשו לחטאת דדחינן ליה בגמרא. ושם יש לדחוק ולומר דהשתא
 דאתא קרא דהיקשא דלעולה מהיקשא דחטאת נמי גמרינן וכיון דעיקר שם קדש קדשים
 בחטאת הוא דכתיב מש"ה נקט היקשא דחטאת. ועי"ל דלפום מאי דאסיק אדעתיה דחטאת
 למדה מעולה בהקש אתיב ליה אלא כדתני רב מרי אבל לפי האמת לא למדה בהיקש אלא
 כאילו כתיב בחטאת גופיה בהדיא הוא דהא מפורש דבר הכתוב במקום אשר תשחט העולה
 תשחט החטאת והוי כאילו כתוב תשחט החטאת בצפון. ומה שכתב מקום השחיטה הוא מקום
 הקבלה. בריש פרק איזהו מקומן (דף מ"ט) קבלה בצפון מנא לן דכתיב ולקח הכהן מדם
 החטאת כלומר וילפינן שאר קדשי הקדשים מחטאות. ופירש"י ולקח הכהן בתר ושחט
 כתיב ומשמע במקום העולה נמי והך לקיחה קבלה היא דגמר בג"ש בתורת כהנים עכ"ל.
 ואיני יודע למה השמיט רבינו ראייה זו:

וּבַחֲטָאת הוּא אוֹמֵר בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הָעֹלָה תִּשְׁחַט
הַחֲטָאתוֹ. וּכְשֶׁם שֶׁהַחֲטָאת נִקְרְאת קֹדֶשׁ קִדְּשִׁים כָּף
הָעוֹלָה נִקְרְאת קֹדֶשׁ קִדְּשִׁים. וּבְאֲשֶׁם הוּא אוֹמֵר בְּמִקּוֹם
אֲשֶׁר יִשְׁחַטוּ אֶת הָעֹלָה יִשְׁחַטוּ אֶת הָאֲשָׁם. וְשִׁלְמֵי צְבוּר
הֶקְשׁוּ לְחֲטָאת שְׁנָאֵמֵר וְעֲשִׂיתֶם שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד
לְחֲטָאת וּשְׁנֵי כִבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה לְזִבְחֵי שְׁלָמִים לְפִיכָף הֵן
קֹדְשֵׁי קִדְּשִׁים כְּחֲטָאת וְנִשְׁחַטִּין בְּמִקּוֹם שְׁחִיטָתָהּ. וּמִקּוֹם
שְׁחִיטָה הוּא מִקּוֹם הַקְּבֵלָה:

דף מט:

עין משפט א. הרמב"ם הל' טומאת צרעת פי"ב ה"ח

בְּגַד שֶׁבָּא כָּלוּ בַּתְּחִלָּה יִרְקַק אוֹ אֲדָמָדִם מִסְגִּירוֹ שְׁבוּעַ
אֶחָד שְׁבוּעַ. אִם עָמַד בּוֹ שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת יִשְׂרָף. אֲבָל בְּגַד
שֶׁהִסְגִּירוֹ וּפְשָׁה הִנָּגַע בְּכָלוֹ וְנִעְשָׂה יִרְקַק אוֹ אֲדָמָדִם אוֹ
שְׁפָטָרוֹ וְאֶחָד שְׁפָטָרוֹ בָּא כָּלוֹ יִרְקַק אוֹ אֲדָמָדִם הֵרִי זֶה
טָהוֹר. כִּבֵּס וּפְשָׁה יִשְׂרָף:

ג. כסף משנה: בגד שבא כולו בתחלה ירקק או אדמדם וכו'. בפרק כל היד עלה י"ט ובפרק
הנחנקין (סנהדרין דף פ"ז ע"ב) רבי נתן בן אבטולמוס אומר מנין לפריחת בגדים שהיא
טהורה וכו' וקשיא לי דהתם משמע דרבנן פליגי עליה ואמאי שבק רבנן ופסק כרבי נתן:
וכתב הראב"ד ואחר שפטרו וכו'. א"א לא מצאתי נוסחא מאושרת בזה וכו'. כתב הר"י
קורקוס ז"ל ונראים הדברים ק"ו בבגדים פי' דעיקר פריחה לטהר באדם כתיבא ומ"מ רבינו
השוה דין פריחת בגדים לדין פריחת נתקים שנתבאר רק ח' שאפי' פריחה לאחר הפיטור
מטהרת בהם: